

Denise Hunter

Blootsvoets

vertaald door Roelof Posthuma

‘Iemand ging eens naar zijn land om te zaaien.
*Terwijl hij daarmee bezig was, viel er wat zaad op de weg.
Het werd vertrapt en door de vogels opgegeten.*
Er viel ook wat zaad op rotsachtige bodem,
maar toen het opschoot, droogde het uit door gebrek aan water.
Ander zaad viel tussen de distels,
en toen de distels opschoten, verstikten ze het.
Maar er viel ook wat zaad in vruchtbare aarde,
en dat bracht honderdvoudig vrucht voort
toen het was opgeschoten.’
Lucas 8:5-8 (cursief toegevoegd)

‘De Heer is niet traag met het nakomen van zijn belofte,
zoals sommigen menen; Hij heeft alleen maar geduld met u,
omdat Hij wil dat iedereen tot inkeer komt
en niemand verloren gaat.’

2 Petrus 3:9

Hoofdstuk

1

Madison McKinley keek het volle gemeentehuis rond en vroeg zich af met hoeveel van haar vrienden en burens ze zou moeten wedijveren om te krijgen wat ze hebben wilde. Half Chapel Springs was uitgelopen voor de steunactie ten behoeve van de vrijwillige brandweer. De geur van popcorn en koffie van de laatste vergadering van de Rotary hing nog vaag in de lucht, en de opwindings was bijna voelbaar.

Toen ze eindelijk vooraan in de rij stond, schreef ze zich in voor haar biedbordje en zocht ze met haar ogen haar moeder. Ze zag Joanne McKinley aan de linkerkant, dicht bij de oude stenen muur.

Voordat ze een stap kon zetten, verscheen Dottie Meyers in het drukke gangpad. 'Hallo, Madison. Mag ik je misschien even iets vragen voor Ginger? Ik heb een knobbeltje achter haar pootje gevonden. Ik ben bang dat het misschien iets ernstigs is.'

De laatste keer was het niet meer dan een vetbultje geweest. Niettemin legde Madison een geruststellende hand op de arm van de vrouw. 'Er is vast niets aan de hand, maar ik zal Cassidy morgen laten bellen om je ergens in te plannen. Goed?'

'Hallo, iedereen', zei de presentatrice van de avond in haar microfoon. 'Het is zo langzamerhand tijd.'

‘Dank je, lieverd’, zei Dottie. ‘Ik kijk zo uit naar het toneelstuk van dit jaar. Het heet *Love on the line*. Jij wilde toch weer meedoen, is het niet? Je zou het fantastisch doen als Eleanor.’

De audities waren pas over twee maanden. ‘Ik kijk ernaar uit. Tot morgen.’ Madison deed ieder jaar mee aan de productie van de gemeente. Ze hield van het theater, en de opbrengst kwam ten goede aan het plaatselijke dierenasiel, een doel dat haar ter harte ging.

Ze draaide zich om naar haar moeder en liep regelrecht tegen een muur op. *Oef*.

Of een borst. Een harde borst.

Ze keek op en staarde in het gezicht van de laatste man die ze zou willen zien, laat staan tegen het lijf lopen. Ze maakte een sprongetje achteruit en keek recht in zijn onpeilbare donkere ogen.

Ze knikte. ‘Beckett.’

Hij knikte terug, ‘Madison.’

Zijn zwarte haar zat in de war. Hij droeg een shirt van de Jachthaven Dewitt en had een baard van minstens twee dagen. Zijn kaak verstrakte. Ze had hem niet meer gesproken sinds ze hem twee weken geleden de waarheid had gezegd, voor wat dat waard was.

‘Gaat u alstublieft zitten’, zei de presentatrice.

Heel graag.

Ze deed een stap naar links, tegelijk met Beckett. Hij was zo breed als het riviertje Boulder Creek en ruim twee keer zo gevaarlijk. Dat had ze altijd al gevonden, en die kwestie met haar kleine zusje had het alleen maar bevestigd.

‘Sorry’, zei ze.

Hij stapte naar rechts en maakte een galant gebaar met zijn arm: *Na u, prinses*.

Ze keek hem een moment vernietigend aan, haastte zich snel over het gangpad en liet zich op de metalen stoel naast haar moeder vallen.

‘Dag, lieverd. Fijne dag gehad?’ Het korte blonde haar en de blauwe ogen van haar moeder fonkelden onder de fluorescerende

lampen, maar vooral haar glimlach zette haar omgeving in een gloed.

‘Twaalf honden, zeven katten, twee konijnen en een patrijs in een perenboom.’

Beckett liep haar voorbij en ging op een stoel voorin zitten, bij zijn zus. Layla had lang bruin haar en het gezicht van een fotomodel. Hun moeder moest een schoonheid zijn geweest, maar Madison kon zich haar niet herinneren. Beckett boog naar zijn zus toe en fluisterde iets in haar oor.

Madison scheurde haar blik los en ontspande haar verkrampde greep op het veilingbordje. Ze wilde vanavond niet aan Beckett O’Reilly denken.

De presentatrice liep het podium op, hield een verhaal over het belang van de brandweerkazerne en de financiële nood ervan en stelde vervolgens de veilingmeester voor, wat volstrekt overbodig was, omdat hij de baas was van het plaatselijke tankstation. Het duurde niet lang of de veiling was begonnen.

Madisons ogen zochten Becketts donkere hoofd. Ze wist zeker dat hij haar de laatste tijd stalkte. Overall waar zij was, dook ook hij op, terwijl hij haar eigenlijk zou moeten mijden. Hij zou zich moeten schamen voor ... Nou ja, voor wat hij dan ook met Jade gedaan had.

Ze hield de veiling goed bij en streepte alle dingen af die aan de hoogste bieder verkocht waren. Een handgemaakte quilt, pianolessen, de taart van de maand, een verblijf in een vakantiehuisje in Patoka Lake en tientallen andere dingen die met gulle hand door de gemeenschap geschonken waren.

Iemand had een miniatuur gemaakt van het welkomstbord van de stad. *Welkom in Chapel Springs, Indiana*, stond erop. *De mooiste rivierstad van Amerika*. Een schrijver van het blad *Midwest Living* had die kwalificatie twaalf jaar geleden gebruikt, en de stad had haar tot de laatste druppel uitgemolken.

Evangeline Simmons, van wie niemand geloofde dat ze al vijftientig was, vermaakte iedereen met het opdrijven van de prijzen. Het was geen geheim dat de brandweer haar geliefde Perzische kat vorige maand uit een boom had gered. Inmiddels had

haar gulheid haar twee dingen opgeleverd die ze waarschijnlijk absoluut niet gebruiken kon. Maar geld was voor Evangeline geen probleem.

Mensen vertrokken al weer uit de zaal naarmate de veiling verder vorderde. Beckett vertrok nadat hij naast een gereedschapskist had gegrepen. Meer dan een uur later begon Madison de spanning te voelen, toen haar veilingnummer aan de beurt was. De veilingmeester las voor van de lijst.

‘Goed, dames en heren, het volgende is een echte hoofdprijs. Jachthaven Dewitt heeft een zeil/regatta-pakket ter beschikking gesteld. Lessen krijgt u van de enthousiaste zeiler Evan Higgins. Leer de prachtige Ohio bevaren, precies op tijd voor de vijfenveertigste editie van onze jaarlijkse regatta, en zeil mee met Higgins, die de wedstrijd de laatste twee jaar op rij gewonnen heeft! Wie biedt me vijfhonderd?’

Madison hield haar bordje steviger vast en wachtte totdat de veilingmeester het beginbod zou laten zakken. De adem stakte bijna in haar longen. *Geduld, meisje.*

‘Goed, honderd. Wie geeft me honderd dollar? Een bod van ...’

Madison hief haar bordje onopvallend.

‘We hebben honderd. Nu voor honderdvijftig. Wie biedt er ...?’

Vanuit haar ooghoeken zag ze haar moeders hoofd naar haar toe bewegen, op het moment dat Evangeline haar bordje hief ... en het bod verhoogde.

‘Honderdvijftig. Zie ik tweehonderd?’

Madison hief haar bordje weer en keek strak en recht voor zich uit.

‘Tweehonderd. We gaan naar tweehonderdvijftig. Wie voor tweehonderdvijftig? Geboden! Driehonderd. Wie biedt mij driehonderd?’

Madison zuchtte en wachtte een ogenblik voordat ze knikte.

‘Driehonderd. Wie gaat er voor drieënhal?’

Evangeline draaide zich naar Madison toe, en haar ogen straalden. Ze stak haar bordje omhoog.

Evangeline. Madison had er niet op gerekend zo veel te moeten uitgeven. Het zou net goed zijn voor die dame als ze nu stopte. Stel je die krasse oude vrouw op de boeg van een boot voor, rommelend met touwen, zeilen en wat niet al, met haar hele anderhalve meter lengte ... Een verleidelijk beeld.

Madison kon tenslotte gewoon naar de jachthaven gaan en de lessen kopen, maar dan zou ze natuurlijk niet zeker zijn van een overwinning. Daarvoor had ze Evan Higgins nodig.

‘Driehonderdvijftig, hoor ik driehonderdvijftig? Geboden! Vierhonderd. Wie biedt vierhonderd?’

Het publiek dat nog in de zaal zat, begon te mompelen, en een paar mensen grinnikten om de grappen van Evangeline.

Ze hief haar bordje opnieuw.

‘We zijn inmiddels bij viereenhalf. Wie maakte het rond op vijfhonderd?’

Madisons kaak verstrakte. Ze wierp een boze blik op Evangelines zilvergrijze hoofd. *Het is voor een goede zaak. Voor een goede zaak.*

‘Vijfhonderd geboden. Hoor ik vijfhonderdvijftig, vijfhonderdvijftig?’

Het gemompel werd luider, hoewel de helft van het publiek al weg was, nu de veiling ten einde liep. De achterblijvers werden met een fraaie show beloond voor hun geduld.

‘Vijfhonderdvijftig, vijftig, vijftig ...’

Evangeline draaide zich om, en hun blikken kruisten elkaar. Haar dunne lippen verbreedden zich tot een grijns, waarna ze haar handen op haar bordje vouwde.

‘Ik heb vierhonderd. Iemand voor vijfhonderdvijftig? Vijfhonderdvijftig? Eenmaal, andermaal ... en verkocht voor vijfhonderd dollar aan Madison McKinley.’

Madison slaakte een diepe zucht. Ze was vijfhonderd dollar lichter, maar ze had haar lessen. Ze zou leren zeilen en ze zou de regatta gaan winnen. Voor Michael.

Hoofdstuk

2

‘*Wat wil je gaan doen?*’ Haar vader hield de basketbal midden in een dribbel vast en kwam overeind uit zijn gebukte houding. Zijn korte grijze haar zat in de war en was vochtig van het zweet.

Ryan gaf de verdediging op en keek Madison aan met zijn handen op zijn slanke heupen. Hij fronste om de spelverstoring. De oudste zoon van de McKinleys was sterk en stabiel als een eik, hun steun en toeverlaat wanneer er een crisis was.

Madison was nog niet van plan geweest het haar familie te vertellen, vanwege alle toestanden rond Jade, maar ze zouden het uiteindelijk toch ontdekken.

‘Ze zei dat ze de boot van Michael wilde.’ PJ, het kleintje van het gezin, gooide haar lange, bruine paardenstaart over haar schouder. Ze had haar vaders bruine ogen en haar moeders innemende glimlach geërfd, hoewel die op dit moment niet te zien was.

‘Dus dat is het geheim achter die zeillessen’, zei Ryan.

‘Je weet toch wel dat ze die boten echt in het water leggen?’, zei PJ.

Madison gaf haar zus een tik op haar arm.

‘Jo,’ riep haar vader, terwijl hij Madison bleef aankijken, ‘weet je wat je dochter van plan is?’

Joanne zette een schaal aardappelsalade op het tafellaken over de picknicktafel. ‘Bedoel je die regatta? Je weet toch dat ik bij die veiling was? En je begrijpt dat de hamburgers koud worden, hoop ik. Daniel, wil jij het bestek even halen?’

‘Natuurlijk, mama Jo.’ Daniel Dawson was een soort erelid van het gezin McKinley sinds Ryan hem had meegebracht toen hij in de eerste klas van de middelbare school zat. Zijn rijke grootmoeder had hem opgevoed terwijl zijn ouders belangrijkere dingen deden. Onlangs had Daniel de burgemeestersverkiezingen in Chapel Springs gewonnen, waarmee hij in de voetstappen van zijn grootvader trad.

Bij het noemen van de hamburgers liet Madisons vader de bal uit zijn handen vallen. Hij stuiterde na op het beton terwijl ze van het speelveld stapten.

PJ gaf Ryan zonder enige aanleiding een schop onder zijn achterste, en hij legde haar over zijn brede schouders, omdat hij dat gewoon kon. Ze gilte en hamerde met haar vuisten op zijn rug, maar hij zette haar niet meer neer voordat ze bij de tafel waren.

‘Bruut’, zei PJ, en ze gaf hem een speelse duw.

‘Bakvis.’

Ryan redde levens, en PJ kon voor een heel leger koken, maar als ze samen thuis waren, was het alsof ze allebei twaalf waren. Ze was voor het weekend thuis van de koksopleiding.

Ze gingen aan de picknicktafel zitten. De avondschemering had de achtertuin van haar ouders inmiddels bereikt, maar de witte lampjes die boven de patio en langs de borders van de tuin gespannen waren, fonkelden helder. De milde lentetemperaturen hadden hen naar buiten gelokt voor de wekelijkse familiemaaltijd. Ergens in de buurt tsjirpte een krekkel in de bloementuin, waar het nieuwe leven al weer uit de knoppen barstte.

Achter het erf lag de witte boerderij in de schaduw van de eiken op de heuvel, als een dikke tante die haar armen spreidde voor een troostrijke omhelzing. Achter het huis groeide het halve jaar graan op de bijna honderd hectare lieflijk golvend akkerland. Haar vader, die er trots op was een van de eenenzestigduizend

boeren van Indiana te zijn, had zijn kinderen nooit gedwongen hem op te volgen. Hij gaf hun de vrijheid om hun eigen weg te gaan, en ze waren nog bezig de route te bepalen.

Toen iedereen zat, sprak haar vader het dankgebed uit, waarna ze aanvielen. Gegrilde hamburgers, aardappelsalade, groene bonen uit de tuin en natuurlijk maïs. Er was altijd maïs in het huis van de McKinleys.

‘Hoe gaat het met het planten, pa?’ Ryan sloeg naar een vlieg. ‘Ik kan je volgende week helpen, als je wilt.’

‘Dat is mooi. Ik kan wel wat hulp gebruiken.’ Hij schepte een forse lepel met een kop aardappelsalade op zijn bord. ‘Ze wil met dat oude, kapotte barrel gaan varen, Jo.’

Madison legde haar servet op haar schoot en keek naar haar moeder. Ondanks haar eeuwige glimlach zag ze het verdriet dat altijd in haar blauwe ogen sluimerde sinds Jade plotseling vertrokken was.

‘Is dat zo?’ Haar blik zei meer dan haar woorden. Ze kende Madison beter dan alle anderen, wist hoezeer ze nog gekweld werd door het verlies van Michael, hoewel ze geen traan had gelaten en er vrijwel nooit over sprak. Maar een meisje verliest haar tweelingbroer niet zonder dat het gevolgen heeft.

‘Voor Michael.’ Iedereen viel stil, zelfs PJ, en dat gebeurde niet vaak. ‘Het is belangrijk voor mij.’

Michael was een goede zeiler geweest, hoewel hij niet lang genoeg had geleefd om aan de regatta mee te doen. Het was zijn droom geweest de jongste winnaar ooit te worden; de huidige recordhouder was zevenentwintig. En met hun zevenentwintigste verjaardag voor de deur, begon de tijd krap te worden.

‘En jij denkt dat je echt kunt winnen met dat gevaarte?’, vroeg haar vader.

Het was niet haar bedoeling geweest hem ermee te overrompelen. ‘Het spijt me, pap. Ik wilde je niet overstuur maken.’

‘Het is niet meer dan een hoopje verrot hout.’

Hij maakte het veel erger dan het was. ‘Ik ga hem opknappen.’ Haar vader lachte kort.

Goed, het ding was in slechte conditie, maar Michael had er

twee zomers lang voor gespaard. Voor zijn zeventiende verjaardag had hij een boot gekocht in plaats van een auto. Ze wist nog hoe trots hij gekeken had toen hij haar het gevaarte liet zien.

‘Helemaal van mij, Madders’, had hij gezegd, terwijl hij zijn hand langs de afbladderende witte verf van de boeg liet glijden. ‘Ik ga de jongste winnaar ooit worden. Dat zul je zien.’

‘In dat ding?’, had ze gevraagd.

‘Dat is niets meer dan uiterlijk. Het gestel is goed.’

‘Hij staat nog altijd in de schuur, liefje’, zei haar moeder nu, terwijl ze haar hand op haar mans gebalde vuist legde.

‘Dank je, mam. Het zal zeker niet de snelste boot zijn, maar het is een race met handicaps, en dus heb ik een goede kans.’

‘Ze kan niet zwemmen, Jo.’

‘Daar hebben we zwemvesten voor, papa’, zei PJ vriendelijk.

Hij klemde zijn lippen op elkaar. Hij voerde een innerlijke strijd, begreep Madison. Aan de ene kant wilde hij haar steunen, maar anderzijds was hij bang.

‘Het komt allemaal goed. Ik neem alle voorzorgsmaatregelen. En ik krijg les.’

‘Laat het me weten als ik je kan helpen’, zei Ryan. ‘Dat kan ik echt, als bemanningslid of zo.’

PJ gaf hem een por met haar schouder. ‘Je kunt nog geen zeil van een badlaken onderscheiden.’

‘O, en jij zeker wel?’

‘Kinderen, we zitten aan tafel.’

Een paar minuten later begon PJ een verhaal over een rampzalig mislukte soufflé, waardoor de stemming weer steeg. Tegen de tijd dat de appeltaart van haar moeder op tafel kwam, keek haar vader een stuk vrolijker, maar Madison merkte wel dat Daniel erg stil was voor zijn doen. Ze zag hem naar de lege stoel naast haar kijken en ze begreep het. Het was vreemd dat Jade er niet bij was.

Na het eten hielp Madison haar moeder met de afwas, terwijl de anderen een spelletje deden. Ze schrobde de grillplaat van de hamburgers, en haar moeder vulde de oude, bruine vaatwasser.

Madison was dol op het huisje dat ze huurde, en dat ze tot twee weken geleden met Jade had gedeeld, maar er was iets ver-

trouwds en geborgens aan het huis van haar ouders. De voorspelbare kraakjes in de oude houten vloeren, het slaan van de grootvaderlijke klok en de vertrouwde geur van citroen en stijfjel. Ze spoelde de plaat af. Zelfs het oude slangetje aan de kraan, waar het water eerder uit druppelde dan spoot, was vertrouwd.

De vaatwasser begon te draaien, en haar moeder leunde tegen het aanrecht. De hanglampen verlichtten haar gezicht en lieten de lachrimpeltjes rond haar ogen uitkomen.

‘Slaap je wel goed, lieverd? Je ziet er de laatste tijd erg moe uit.’

‘Met mij gaat het heus wel goed.’ Ze had haar moeder nooit over de nachtmerries verteld, en ze was niet van plan haar er nu mee te belasten.

Haar moeder keek haar lang en begrijpend aan, met een blik waarvan Madison begreep dat ze haar hart misschien voor de buitenwereld kon afsluiten, maar niet voor haar moeder, die regelrecht in haar binnenste keek.

‘Luister, Madison, als je innerlijke rust zoekt, zul je die niet vinden bij die zeilcursus.’

Ze zette de bakplaat weg, en het oude keukenkastje bedankte met zijn vertrouwde kraakgeluid. Was dat waarnaar zij streefde? Innerlijke rust? Kon je zoiets ooit vinden nadat je iemand had verloren van wie je zo veel hield? Iemand die zo onschuldig was en de dood zo weinig verdiende?

Haar moeder pakte haar handen vast, die de theedoek begonnen te verfrommelen. ‘Ik zou willen dat ik je helpen kon. Ik kan dat niet, maar ik ken iemand die het wel kan.’

‘Ik weet het, mama.’ Ze had het vaak genoeg gehoord. Van haar ouders, van dominee Adams, zelfs van Ryan. Als de kerkgang kon verhelpen wat haar kwelde, zou ze er al lang van af zijn. Ze ging even regelmatig naar de kerk als de organist. Net als alle andere McKinleys.

Haar moeders ogen glommen van droefheid.

‘Maak je geen zorgen over mij. Met mij is alles goed. Echt waar. Leren zeilen is ...’ – ze perste de woorden over haar lippen – ‘... gewoon leuk.’

‘Ik weet niet waar je de tijd vandaan wilt halen, met dat to-

neelstuk en alles. Je weet hoe druk je het iedere zomer weer krijgt met alle repetities.’

‘Het wordt inderdaad heel druk, maar ik kan het wel aan.’ Ze had tenslotte geen echtgenoot of kinderen. Zelfs geen vriend.

Ze hing de theedoek aan de greep van de oven, waarna ze met z’n tweeën naar buiten liepen en op de betonnen veranda gingen zitten. Haar moeder haalde een handvol zonnebloempitten uit de zak die ze daar had staan, en gooide ze op het pad bij het vogelbadje.

‘Ik had je een vogelvoerbak moeten geven voor Moederdag.’

Er vloog een tweede handvol pitten op het pad. ‘Zo gaat het net zo goed.’

‘Het is een wonder dat er niet een heel veld met zonnebloemen staat met al dat zaad dat je in de loop van de jaren hebt uitgestrooid.’

‘De grond is te hard. Bovendien pikken de vogels het even snel weg als ik het kan strooien.’

Een mus landde op de grond, pikte een zaadje op en vloog snel weer weg.

‘Zie je wel?’

Op het erf slaakte PJ een vreugdekreet. ‘En dat is 3-1!’ Samen met de anderen deed ze een schietspelletje, en hoe klein ze ook was, ze kon schieten. De mannen kreunden toen ze nog een keer de trekker overhaalde.

‘Ik heb eindelijk iets van Jade gehoord vandaag’, zei Jo.

Madison keek haar aan. ‘Waarom heb je daar niets over gezegd?’

Haar moeder haalde haar schouders op. ‘Ik had het de anderen al verteld voordat jij aankwam. Ze liet alleen een boodschap achter, maar ze zei niet waar ze was. Ik denk niet dat ze binnenkort naar huis komt.’

Madison klemde haar lippen stevig op elkaar. *Beckett*. Wat had hij met haar uitgehaald? ‘Heeft ze niet verteld wat er gebeurd is?’

‘Nee. Het zat er al een poos aan te komen, vrees ik. Jade was altijd rusteloos, en ik had er een voorgevoel van dat ze vroeger of

later zou weggaan. Ik zou alleen willen dat ik iets gezegd had. Ik vind het afschuwelijk dat ze daar ergens in haar eentje zit.’

Madison sloeg een arm om haar schouder. ‘Ze is volwassen, mam. Ze kan voor zichzelf zorgen.’

Geen van beiden zeiden ze wat ze werkelijk dachten. Jade was dan misschien volwassen – ze was niet eens de jongste van de kinderen –, maar ze was wel de meest kwetsbare van alle McKinleys.

Hoofdstuk

3

Beckett manoeuvreerde de zes meter lange speedboot *Caroline* op de smalle ligplaats. De rivier stond hoog en stroomde snel door de late lenterogens, maar nu was de lucht helder, en de ondergaande zon scheen volop toen ze achter de heuvels verdween.

Zijn baas kwam hem op de steiger tegemoet toen hij de boot vastlegde. Carl Dewitt was klein en dik, met een buik die de knopen van zijn overhemd onder spanning zette. ‘Heb je het kunnen verhelpen?’, vroeg hij.

‘Ja.’

Carl knikte, en zijn borstelige grijze wenkbrauwen schoten omhoog in de richting van zijn terugwijkende haargrens. ‘Mooi, mooi. Dat levert ons een tevreden klant op. Zijn monteur in Tampa kwam er niet uit.’

Beckett haalde zijn schouders op en gaf de sleutels af. ‘Ik doe dit al een tijdje.’ Al lang voordat hij volgens de wet aan het werk mocht, repareerde hij motoren, meer uit noodzaak dan iets anders.

Ze namen afscheid voor de winkelingang. Carl ging naar binnen om af te sluiten. Beckett liep naar zijn vrachtwagenbusje. Hij startte de motor, die zachtjes bromde. Gelukkig was het vrijdagavond. Een rustige avond met Rigsby en de sportzender ESPN, morgen een korte dag en daarna een dag vrij.

Een paar minuten later draaide hij het grind van zijn oprit op, aan de andere kant van de stad. De voortuin was nauwelijks groot genoeg om een vlo te herbergen, en het huis was niet veel groter, maar het was zijn thuis. Al sinds hij een jochie was. De achtertuin was wat ruimer bemeten. Na jaren van sparen had hij vorig jaar een bijgebouw neergezet. Het grootste deel van de tuin moest eraan geloven, maar dat betekende alleen maar dat hij minder gras hoefde te maaien. Het gebouw was ruim, verwarmd en goed verlicht. De volmaakte plek om boten te bouwen.

Zijn vaste telefoon ging over toen hij de deur opendeed. Rigsby, zijn zwarte labrador, sprong hem op de drempel bijna omver. 'Ha, kerel.' Beckett krabde hem snel achter zijn oren, waarna hij de telefoon opnam.

Met de hoorn in de hand deed hij zijn werkoverhemd uit. 'Ja?'

'Hallo, Beckett. Met Evan Higgins.' Zijn oude vriend klonk buiten adem.

Hij begroette hem en zette de televisie aan.

'Ik heb een probleempje', zei Evan. 'Ik vroeg me af of je me kon helpen.'

'Zeg het maar.' Evan had een bouw- en schildersbedrijf. Hij had Beckett geholpen bij de bouw van zijn loods.

'Ik heb zeillessen ter beschikking gesteld voor die veiling van afgelopen week, maar ik kom er nu achter dat ik heel veel zaterdag aan het werk zal zijn. De ploeg die aan een appartementencomplex in Louisville bezig was, is ontslagen. Ze liepen al flink achter en hebben er nogal een bende van gemaakt. De eigenaar is kwaad. Ik ben er nu naar op weg om de zaken recht te zetten. Om een lang verhaal kort te maken: kun jij morgen voor me invallen ... En misschien nog een paar zaterdagen? Jouw baas heeft de huur van een zeilboot geschonken.'

Rigsby blafte en keek naar de achterdeur. Hij gooide de vuilnisbak bijna om met zijn heen en weer zwiepende zwarte staart. Beckett liet hem naar buiten en deed het licht op de veranda aan.

'Natuurlijk, geen probleem, als Dewitt het niet erg vindt dat ik wat tijd vrijmaak. Ik kan net zo veel opvangen als je nodig hebt.'

‘Ik heb het eerst met hem besproken. Hij vond het geen probleem.’

‘Goed dan. Hoe laat morgen?’

‘Om één uur in de jachthaven. Beckett, ik stel het erg op prijs. Ik heb een pakket aangeboden voor lessen met een echte zeilprof, en mijn mogelijkheden waren dus tamelijk beperkt. Ik denk dat ze een beginner is. Je moet dus met de basis beginnen. Ik zit samen met haar op de boot voor de wedstrijd. Dus leer het haar goed.’

Evan, opgescheept met een beginner. Daardoor werden zijn eigen kansen om de regatta te winnen alleen maar groter. Beckett grinnikte bij de gedachte.

Evan had hem door. ‘Luister. Je gaat haar geen onzin leren. Begrepen?’

Beckett deed de deur open om Rigsby weer binnen te laten. ‘Maak je geen zorgen. Ik wil op een eerlijke manier winnen. Eén uur in de jachthaven. Met wie heb ik het genoeg dan?’

‘Een van de meisjes van McKinley, de dierenarts. Ze wil het graag leren en ze is slim. Ik denk dat ze het snel oppikt.’

Zijn hand verkrampte om de kling van de deur. ‘Madison?’ Haar beschuldigingen van twee weken geleden kwamen levendig genoeg terug om hem weer te steken. Het laatste wat hij wilde, was uren alleen met haar op een boot zitten.

En zij zou al even ongelukkig zijn met de veranderingen als hij. Maar hij had al toegezegd. Waarom had hij niet eerst doorgevraagd?

‘Weet ze het al?’

‘Ik heb het op haar voicemail ingesproken. Ik denk niet dat het een probleem is. Ik bedoel, je bent bijna even goed als ik.’

Beckett knarste met zijn tanden. Het werd alleen maar erger, waar het haar betrof. Eerst dat zogenaamde uitje met haar zus, en nu dit.

‘Grapje’, zei Evan.

‘Ja, begrijp ik. Ik was alleen ... Ik moest aan iets anders denken.’ Hij deed zijn ogen dicht en kneep met duim en wijsvinger in de brug van zijn neus.

Dit kon toch niet waar zijn? Hoeveel lessen had hij toegezegd? 'Goed, ik ben er bijna. Laat me weten hoe het gaat, en alvast bedankt.'

'Geen dank.'

Nadat ze afscheid hadden genomen, en Beckett het toestel had teruggezet op het zijtafeltje, beukte hij met zijn voorhoofd tegen het dichte traliewerk voor de hordeur.

Lesgeven aan Madison. Geweldig. Echt super. Hoe kon hij alleen met haar op het water zijn, waar hij haar kon zien, ruiken en aanraken?

Waarom gebeurt dit, God? Ik heb beloofd bij haar uit de buurt te blijven. En kijk nu eens.

Voor de duizendste keer gaf hij zichzelf op z'n kop voor zijn impulsieve besluit van twee weken terug. Wat voor dwaas was hij geweest dat hij zomaar bij Madison op de stoep was verschenen, met bloemen in zijn hand, op de avond van het voorjaarsbal? Waar was hij met zijn gedachten?

Hij had zijn toespraak helemaal voorbereid, maar in plaats van Madison had Jade opengedaan. Ze had een blik op de roze rozen geworpen, en er was een verlegen glimlach op haar gezicht verschenen. De vijf of zes ringen aan haar vingers glommen in het laatste daglicht toen ze haar hand op haar hart legde.

'Jij was het dus?', zei ze.

Hij begreep het niet en wist niet wat hij zeggen moest.

Ze keek naar zijn overhemd en donkere spijkerbroek, en haar groene ogen glommen boven haar glimlach. 'Het bal ...?'

Hij voelde zich een schurk. 'Jade, ik ...'

Maar ze was al uit de deuropening verdwenen. 'Ik ben in geen tijden op het voorjaarsbal geweest. Ik kom er zo aan. Ik moet me even omkleden.' Ze was de gang al uit geweest voordat ze beseftte dat ze hem op de veranda liet staan.

Snel was ze teruggekomen, en ze had hem binnengelaten. 'Sorry, sorry! Kom binnen. Ik moet even ... Denk je dat je zelf een vaas kunt vinden in de keuken? Ze zijn heel mooi. Dank je wel!' Haar wangen waren rood geweest van opwindning.

'Jade, luister, ik denk niet ...'

‘Maak je geen zorgen. Ik ben zo klaar.’ Weg was ze weer.

Madisons keuken was smetteloos en rook naar dennen en Citroen. Hij rommelde in de keukenkastjes, op zoek naar een vaas. Wat moest hij doen? Hij had de moed niet om Jade de waarheid te vertellen. Niet nadat hij haar gezicht zo had zien opklaren. Niet nadat ze zo snel naar haar kamer was gerend om zich om te kleden alsof ze haar hele leven op dit afspraakje had gewacht. Niet nu ze eindelijk weer begon te leven, na het verlies van Seth.

Dwaas die je bent. Waarom kon je Madison niet opbellen en haar als een normaal mens gewoon vragen? Nog beter, waarom kon je je gevoelens niet diep in jezelf opsluiten, waar ze horen?

Hij dacht aan de reactie van Jade. Het was alsof ze hem had verwacht. Er was niets meer aan te doen. Hij zou uitgaan met de zus van Madison, of hij het wilde of niet.

Beckett sloeg het ene keukenkastje dicht en deed een volgend open.

Hij had zichzelf al jaren voorgehouden dat Madison onbereikbaar voor hem was. Wat voor toekomst kon de zoon van Wayne O’Reilly de dochter van Chapel Springs’ meest gerespecteerde familie bieden? Het zou nooit gebeuren. Dat had hij altijd geweten.

Het moment van dwaasheid van die dag, waarin hij zichzelf ervan had overtuigd dat het de moeite van het proberen waard was, was niet uit te leggen. En nu stond hij hier, in de keuken van Madison, om zich voor te bereiden op een uitstapje met haar zus van ... hoe oud? Eenentwintig, tweeëntwintig? Hij kon zijn kansen bij Madison wel vergeten.

Niet dat je die ooit hebt gehad, O’Reilly.

Kon het allemaal nog erger?

‘Kan ik je helpen?’

Hij trok zijn hoofd terug uit een laag keukenkastje en zag het onderwerp van zijn gedachten de keuken in lopen.

Op slag werd zijn mond droog. Ze was een en al donker golvend haar en grote bruine ogen. Een van haar welgevormde wenkbrauwen was omhooggetrokken.

Hij vond zijn spraak terug. ‘Ik zoek een vaas.’

Haar ogen schoten naar de bos rozen op het aanrecht en terug naar de man, die inmiddels opstond.

Met verstrakte kaken liep ze langs hem heen naar het hangkastje boven de roestvrijstalen koelkast. Ze droeg een gemakkelijke spijkerbroek en een wit T-shirt, kleding voor een prettige avond thuis op de bank. Zijn bron had gelijk gehad. Ze ging niet naar het bal. En zeker niet met hem.

Ze ging op haar tenen staan, trok een glazen vaas naar voren en gaf die aan hem.

‘Ik ben zover.’ Jade stormde de keuken bijna binnen, nadat ze waarschijnlijk een wereldrecord snel omkleden had gevestigd. Ze droeg een zwart gaasrokje op een eveneens zwarte legging en een verleidelijk topje dat de schouder bloot liet.

‘Mooi, je hebt een vaas gevonden. Hij heeft bloemen voor me meegebracht’, zei ze tegen Madison.

Madison sloeg haar armen over elkaar. ‘Dat zie ik ook.’

Beckett kromp ineen onder haar blik. Plotseling zou hij niets liever willen dan vertrekken. Hij vulde de vaas met water, dat bij lange na niet snel genoeg liep voor zijn gevoel. Hij hoorde Jade tegen Madison fluisteren, maar kon haar woorden niet verstaan boven de lopende kraan. En hij wist redelijk zeker dat hij het niet wilde horen.

Nadat hij de bloemen in de vaas op het aanrecht had gezet, keek hij om. ‘We moeten ervandoor.’

Rigsby blafte hard, en Beckett ververste het water in zijn drinkbak. Zijn hart bonkte nog bij de herinnering. Hij had geprobeerd Jades gevoelens te sparen, maar uiteindelijk had hij precies het omgekeerde bereikt. En hij wist vrijwel zeker dat Madison ervoor zou zorgen dat hij dat niet vergat, lessen of geen lessen.